

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru dăruirea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 cr. a treia-ora 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplăcii Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscrise nu se înapoază. Numeri singuratici à 5 cr. se vând la „Institutul Tipografic” și la „Prăvălia industriilor române din Sibiu” (Strada Cismădiei Nr. 27).

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

„Noua organizațiune”

in

„situațiunea schimbată”.

Noi aveam o organizație de partid, bună-rea, care ne făcuse cu puțință o mulțime de acțiuni politice: deputația la Viena, meetingurile, adunările naționale, congresul naționalităților etc.

Evident însă, că cei-ce voiau să răscălbăie cu o „direcțiune nouă” impusă dela Budapesta și Viena, trebuiau din timp să-și prepare terenul.

Astfel consorteria Slavici—Brote, după ce au subminat vechia organizațiune de luptă politică și au nimicit-o în parte, veni cu ideea unei „organizațiuni nouă”.

Deși planul acestei „organizațiuni” a partidului a rămas plan: o zdreanță de hârtie în sertarul mesiei domnului Brote, totuși intențiunea chiar a acestei plănuiri e atât de caracteristică pentru „direcțiunea nouă”, încât trebuie să o pun în plină evidență, ca să se vadă cum își închipuia această clică prefacerea întreg partidului național în partid oportunist de „împăcare cu ori-ce preț”.

De Brote în proiectul său, după ce împarte poporul în districte sau cercuri cu câte un om de încredere, cere, ca oamenii de încredere „să jure” că vor asculta... de cine? — De dl Brote!

Și pentru-ce era să fie această legătură „conspiratrice” — sacramentală a „poporului” (!) românesc?

Pentru-ca dl Brote să angajeze pe popor, chiar în contra partidului, chiar în contra principiului autonom al programului național!

Ca idee politică, ca program, ca scop: nimic.

Firește, că toți amicii nostri câți au avut privilegiu să citească acest „proiect de organizațiune de partid”, îmbrăcat în forma asta „mistică”, au refuzat să-l discute și „să jure”.

Era și imposibil să-l iee cineva în serios, și astfel proiectul proiect a rămas.

Astăzi însă intenția domnului Brote e clară și dacă nu se desvâleau șarlataniile politice, dl Brote avea de gând să mai încerce o dată a-și prezenta proiectul său de „organizațiune nouă” — quasi — conspiratrice și să încerce din nou a pune și în practică această organizațiune.

Poate, că de astă-dată s'ar fi găsit și oameni destul de naivi, cari să se oblige domnului Brote cu ascultarea necondiționată, pentru-ca acesta să poată inaugura „direcțiunea nouă”, — de împăcare cu ori-ce preț.

Căci dl Brote de vre-o cinci luni nu mai visează decât de împăcare, pentru-ca „oamenii sunt obosiți” și pentru-ca „interesele României cer, ca să nu mai facem agitații”.

Mai mult chiar: „ar putea izbucni războiul cu Rusia, ear’ România trebuie să meargă cu tripla alianță”, deci „trebuie să ne împăcăm” mai ales, ca „legăturile” domnului Brote pretind, „că se ne liniștim și se ne mulțumim cu legea electorală” astfel „trebuie să pacificăm poporul”, să-l avem în mână noastră, ca nu cumva să-l seducă agenți rusești etc.

Acestea sunt argumentele întregii cliche de pacificație.

Dar’ fondul veritabil, care este?

Eată-l: „trebuie să ne abținem dela ori-și-ce fel de agitațiuni”, pentru-ca monarhia austro-ungară, astfel cum e constituită, e o necesitate pentru România”. (Discursul dela Iași).

Programul nostru național însă cere autonomia Transilvaniei: eată o pretențiune, care după Unguri și aliații lor, „se îndreaptă în contra(!) constituției”; deci acest punct trebuie să-l părăsim fără doar și poate, pentru-că dacă nu, atunci Unguri nu stau cu noi de vorbă, mai ales, că „monarhia astfel cum e constituită e o necesitate pentru România”.

Tot în această ordine de idei intră și argumentațiunea următoare: „ori-și-ce idee de agitațiune trebuie să ne ese din cap, pentru-că „trebuie să ne abținem dela ori-și-ce agitațiuni”. (Discursul dela Iași).

Astfel în București de pildă nu se putea tolera o agitațiune cum ar fi fost banchetul dlui Lucaciu; la Craiova nu se putea permite o agitațiune, cum ar fi fost banchetul dlui Rațiu, căci de! interesele statului român nu permit asemenea lucruri.

Dar’ tot interesele „statului român” (!) cer, ca agitațiunile să înceteze și în Transilvania.

Din întâmplare și Ungurii au același interes.

E o fericire însă pentru Unguri și pentru unii oameni politici din România, că mai există dl Brote...

Astfel acest om, despre care se crede și la București și la Budapesta „că are încrederea poporului român din Transilvania și Ungaria” — avea să îndeplinească o misiune: să organizeze un nou partid, pentru-ca „agitațiunile” să înceteze, pentru-ca să nu mai supărăm auzul concetățenilor „noștri maghiari cu note stridente în timpul milleniului, și pentru-ca să-i indulcim: să părăsim deci programul național și să ne purtăm cu moderațiune și cu „stăruință în răbdare” și atunci e speranță: de o reformă a legii electorale!

Ce situațiune ușoară ar avea domnul Brote astăzi, dacă ar fi reușit să organizeze pe Români precum avea de gând!

Da, e o netăgăduită dovadă de bun simț din partea amicilor sinceri ai causei adunați la Brașov, că au trimis dlui Brote proiectul să-l pună la arhivă.

Da, aceasta era dorința comp. Slavici-Brote-August Munteanu: să ne „organizeze”, să ne silească să ascultăm fără discuțiune și să mergem în „direcțiunea nouă” — de-a dreptul în tabăra domnului Bánffy și a acelora, cari țin la bunele sale și ale dlui Goluchovski grații.

Dar’ proiectul de „organizațiune nouă” cu coloritul său pseudo-conspirator a căzut dintru început în apă, așa și „direcțiunea nouă” tot numai un „*pium desiderium*” (banffyism) are să rămână.

Dar’ o revoltă sufletească trebuie să cuprindă pe fiecare Român, când seamă își da de apucăturile nevedinate ale acestor unelte, care credeau, că prin asemenea șiretlicuri au să siluească un întreg popor la capitulare.

Conspiratori ați fost în contra partidului și tot prin conspirații ați crezut că veți putea înșelă un popor ca să-l dați legat și ghemuit acelora, cari au interese, ca „agitațiunea” în fața milleniului să înceteze, ca programul național să fie șters și înlocuit cu o lege electorală europenească!

Are un geniu bun poporul nostru, căci dacă se lua după balivernele voastre, era să-l „organizați” de era se riză toată lumea de el.

Eată, de ce nu le mai convenia dumnilor vechia organizațiune, a partidului național: această organizațiune, se bazează pe programul național, de aceea și numai de aceea au dat acești nemernici asalturi vandale asupra acestei organizații.

Și când credeau, că opera lor de distrugere era aproape terminată, atunci au căutat să determine pe oameni la o laltă organizațiune, care era să fie, înainte chiar de a avea ei foi naționale, baza de dezvoltare a partidului „direcțiunii nouă”.

„Organizațiunea nouă” n’a isbutit atunci și de sigur n’are să mai izbutească ori-câte silințe își va da de aci înainte această comparserie de — filomaghiari de porunceală și de căpătuală.

Aurel C. Popovici.

Milleniul Adăm, că provinciile românești sunt inundate de agenți, cari vreau să îmbete poporul spre a merge la Pesta pe timpul milleniului. De altă parte direcțiunea expoziției trimite circular pe la toți preoții români, în același scop. Guvernul învadează consistoarele românești cu ordinațiuni de felul acesta, ear’ gimnasiilor noastre li-se cere să sârbzeze milleniul cu festivități să declameze pe „Isten áld meg a magyart!” și câte și mai câte bazaconii millenare... E o adevărată invasiie analoagă cu cea de acum o mie de ani, barbară și proastă. Cum? sântem noi *Maghiari*?

Are milleniul ceva cu noi? — ori noi cu el? Nimic! Nu ne împoartă. Nu ne interesează. *Retour* deci cu totul ce ne vine — în sensul acesta.

Noi n’avem motiv de a sârbza, ci de a protesta în contra acestor sârbări *maghiare*, făcute pe cheltuiala și a *nemaghiarilor*.

Dr. Lueger despre situația politică. Nefrântul conducător al creștinismului sincer, nefățarnic, a ținut, în zilele din urmă, la o întrunire din St.-Pölten (Austria-de-jos) o vorbire politică despre „trei corpuri de reprezentanți, cari mor”, anume: reprezentanța orășenească a Vienei, dieta Austriei-de-jos și Reichsrathul. Eată cum s’a pronunțat omul, la al cărui cuvânt ascultă milioanele de creștini sinceri:

„Reprezentanța orășenească liberală din Viena a și murit, născându-se o reprezentanță nouă, viguroasă, aievea populară. De i-ar trece cumva earăși prin minte contelui Baden, să o disolve, apoi atunci Vienezii îi vor scoate în drum o reprezentanță, pe care nu o va mai putea disolve, dacă nu vrea, ca însuși chiar pe sine să se disolve. Noi nu vom ceda absolut nimică. Dieta provincială își va da ortul popii în luna Septemvrie; a și merită, căci n’a făcut altă ispravă, decât că a golit toate caselle până la fund. Ear’ ceea-ce privește Reichsrathul, el merită să fie dizolvat chiar înainte de ultima oră a înfățișării lui din viață, pentru activitatea sa desvoltată spre binele poporului.

„Ne vom da silință, a scăpa și de ocaruirea polonă. Căci, deși dl ministru Gleispach (de justiție) ne-a poredit pe noi drept patrioți până la abdicare, o putem aplica asupra Polonilor, cari se entusiasmă, deschis în dietă, pentru restabilirea Poloniei. Ei bine, noi Nemții din Austria, vom purta grije pentru restabilirea vechii patrii „Austria”.

Noi știm *positiv*, că această din urmă frasă e numai *ad usum Delphini* rostită.

De altă parte „Pester Lloyd” are următoarea depeșă particulară din Frankfurt: „La învătarea „Reunirii Germanilor antisemite” de aici, Dr. Lueger va sosi săptămâna viitoare aici, pentru a ține o prelegere despre „mişcarea antiliberală în Austria”.

Din vorbirea lui Lueger la St.-Pölten reiese clar, că minciunile răspândite despre o eventuală slăbire în chestia alegerii sale ca primar, sânt perfidie. Nu lăsa Lueger, nici să i-se taie, nici să i-se lege măcar o singură șripioară, o peană, care să-l rețină în cuib, pe el, vulturul, să zboare. Trist, când nefrânților li-se întâmplă așa ceva! Tare trist! Duce chiar la melancolie de multe-ori!

Școalele noastre populare.

Sibiu, 18 Martie n.

„Unirea” publică în ultimul seu număr un lung articol intitulat „Guvernul și școalele noastre populare”. Articolul e foarte semnificativ, și neobicituit de resignant, așa, încât nu se poate ca să trecem peste el.

Stările ce ne prezintă — și cum ni-le prezintă, vor fi, ba zicem: sânt adevărate, nu numai în școalele gr.-catolice, de cari „Unirea” se ocupă, ci și în cele gr.-orientale, cu un cuvânt în toate școalele românești, — dar’ concluziunea la care autorul ajunge ni-se pare cel puțin prea cu multă resignație făcută.

Eată ideile articolului:

Toate legile patriei (întese la întărirea egemoniei maghiare. Singura lege, care cuprinde ceva favoritor nou, e o literă moartă. An de an se aduc legi, cari ne jignesc în cultură. Nici o lege însă nu ni-se pare mai

periculoasă pentru existența școalelor noastre, ca și cea despre sistemizarea salarelor învățătoresci, (art. XXVI. din 1893) ori-și-cât de salutară ar fi ea la aparență.

Ea dispune nu numai minimul salariului de 300 fl. și cinci quinvenale de câte 50 fl., ci în §-ul 4 mai demandă, ca salariul să se solvească anticipativ, pe lună ori pătrar de an. Dacă nu s’ar observa acest §., „legea dă ministrului dreptul de a închide școala populară confesională, fără ca închiderii să-i mai premergea cele trei admunițiuni făcute în restimp de câte o 1/2 an și prevăzute în §. 15 art. de lege XXXVIII ex 1868 și p. 4 §. 6 art. de lege XXVIII. din 1876”.

Eată o cale peste măsură ușoară de a ne închide o mulțime de școale. Întrebarea e acum, oare fi-va ministrul într-adevăr riguros în aplicarea acestei legi. „Unirea” zice că da.

„Se pare — continuă „Unirea”, — că ministrul de culte Wlassics este hotărât să execute cu rigoare dispozițiile legii amintite. Prin ordinațiunea 7548, dela 26 Februarie a. c., el a cerut dela comitetele administrative „informațiuni autentice, că la cari stațiuni învățătoresci nu e sistemizat salariul minimal de 300 fl. și unde nu se solvește acest salariu în sensul §-lui 4 din lege?”

Dar’ starea materială a poporului nostru îngreunează foarte mult nu numai punctualitatea în plățile, ci și ridicarea salariului la minimul de 300 fl.

Ori-unde n’ar fi împlinite aceste 2 condițiuni, ministrul poate închide școala, și o poate înlocui cu una comunală ori de stat, ear’ că ce plătesc aceste școale din punct de vedere confesional și național românesc, o știm.

Întrebarea e acum: ce e de făcut pentru a ne salva școalele acestea periclitate?

„Unirea” zice următoarele:

„Numai două căi ne stau deschise: Sau să aducem jertfe mai mari de cum am adus în trecut, sau acolo, unde comunele sânt de tot misere, să recurgem după ajutor la stat.

„Ministrul de culte declară prin ordinațiunea sa din 26 Februarie 1896 nr. 7548, că este aplicat a aplica ajutor de stat necesar la întregirea salariului doctenal pentru acele școli confesionale, cari cel mult până în 1 Mai a. c. vor înainta cereri instruite conform legii pentru obținerea ajutorului. Cum sânt a se intrul cererile pentru ajutorul de stat, pot afla susținătorii școalelor noastre confesionale în circularul arhivedecesan din 4 Septemvrie 1894 nr. 3674 sub p. 5.

„Statul, respective guvernul pretinde dreptul de a *întrii* pe învățătorii confesionali la întregirea salariului cărora contribuie cu sume mai mari de 60 fl., și totodată *disciplinarea* acestor învățători o pune în competența organelor de stat.

„Condițiunile acestea sânt grele și vătămătoare pentru autoritățile noastre școlastice confesionale. Statul, respective guvernul ar trebui să ajute și școalele noastre, unde e lipsă, fără de a pretinde un atare amestec, prin care se restrânge dreptul de dispunere al confesiunilor în școalele întemeiate și susținute de dîsele. Căci întrebăm: De unde ne dă statul ajutor, când ne dă? Nu din contribuțiunile scoase și dela fiii bisericii noastre?

„Puși în alternativa de a cere ajutor dela stat sub condițiunile puse de el, ori de a lăsa, să ni-se închidă școalele pentru lipsa mijloacelor de susținere, *sigur* vom alege cea dintâi. E o regulă de prudență a alege dintre două rele pe cel mai mic. Și nouă ni-se pare mai mic rău a primi ajutor dela stat, pe lângă condițiunile prevăzute în lege, decât a lăsa, ca școlile noastre să fie înlocuite cu școli de stat ori comunale.

„Școlile ajutate de stat își conservă cel puțin cara terul confesional și totodată și românesc, (2) pe când cele de stat și cele comunale nu. La școlile ajutate de stat autoritatea confesională stăpânește planul de învățământ și limba de propunere, pe când la cele comunale și la cele de stat o fac aceasta organele administrative și respective guvernul. La școlile noastre confesionale ajutate de stat au să funcționeze indivizi gr.-cat., pe când la cele comunale și la cele de stat pot funcționa și acatolici, ba chiar și Jidani.

„Posiția excepțională, în care se află față cu autoritățile noastre școlastice învățătorii dela școlile confesionale ajutate de stat, este de natură de a ne inspira serioase îngrijiri. Ne mângăie însă credința, că autovitățile noastre vor fi cu precauțiune docebite, că ce indivizi aleg și respective propun spre a fi înțăriți ca învățători. Și mai mult avem încrederea în caracterul nepătat al învățătorimii noastre și în iubirea și alipirea, ce a manifestat-o totdeauna față cu instituțiunile noastre bisericesti și școlastice. Învățătorii deși vor fi înțăriți de guvern și atrinși dela organele lui în cauze disciplinare, nu vor uita nici-când de datorința, ce o au față cu susținătorii școli, față cu s. noastră biserică și față cu scumpa noastră națiune.

„Zina 1 Maiu este termenul extrem pentru înaintarea rugărilor pentru a dobândi ajutor dela stat pentru întregirea salarelor învățătoresci. Comunele bisericesti, cari altcum nu-și pot susține școlile confesionale, să se folosească de ocaziune.

„Noi dăm statului mult, nespus de mult. Dee-ne și el măcar ceva acolo, unde sântem constrinși a recurge la ajutorul lui”.

Să spună ori-și-cine, nu e resignant acest articol? Impresiunea ce el ’ți-o lasă nu este rea? Oare să fi ajuns noi așa de departe, încât desnădăduiți de puterile noastre să ne dăm înșiși noi școalele noastre pe mâna guvernului? Să-i deschidem noi înșine ușa pentru-ca guvernul să intre cu instrumentele sale de maghiarizare?

Să fi ajuns noi așa de rău, ca înșine să ne dăm poporul, generațiunea fragedă a poporului nostru, nădejdea noastră, pe mâna acelora, cari așa de mult doresc să o apuce și să o formeze după gustul și vrutul lor?

Să se fi stins în noi însușirea pentru cauze așa de vitale, cum e cea a școalelor? Să nu mai fie în poporul nostru atâta forță materială, câtă s’ar recere pentru a mântui această cauză? Sau ne lipsește abnegația?

Nu ne vom lipsi de câte-o plăcere, de câte un lucru nu chiar indispensabil, pentru-ca, punând denar lângă denar, să adunăm capitalul ce se cere spre scopul acesta?

Sântem săraci — așa se zice. Dar’ nu sântem așa săraci cum se crede. Nu sântem așa de săraci, încât să fim siliți a ne vinde pe noi înșine. Ear’ între împregiurările de azi primirea ajutorului dela guvern e egală cu o vindere.

Dacă n’avem comori de aur, avem o comoară sufletească... iubirea de neam.

Cine-și iubește neamul trebuie să și lucre, să și jertfească pentru el.

Avem cu toții o comoară naturală: abnegațiunea. Cu ea putem storce apă din piatră, putem lua averi și de unde ni-s’ar pără că nu-s’.

E resignant articolul confrăților dela Blaj; au apelat și ei destul la iubirea de neam a poporului și la marinimia celor-ce au; dar’ nu trebuie desperat. Trebuie să apelăm de nou, și neconțenit.

Și atunci, când vom vedea că nu ne rămâne alta decât resignațiunea, chiar și atunci trebuie să strigăm, căci atunci e pericolul mai mare.

Români, nu resignați! Români, apărati școalele voastre, căci în ele este baza existenței noastre!

Nu lăsați să se apropie dușmanul de această peatră unghiulară, căci ar pute să ne dărime întreg edificiul.

Ignoranța, ori-cât de condamnabilă ar fi ea, ne a putut conserva secolii de-arindul, o cultură falsă și tendențioasă însă ne poate învenina și corupe.

Aceea a fost un fel de *sancta simplicitas* — aceasta ar fi o cultură falsă, rafinată; venin care descompune și omoară încet, încet, dar’ sigur.

Români jertfiți pentru școale, ca să le mântuim caracterul național!

De ale Sârbilor.

II.

Încă nici nu se sfârșiseră toate conferențele proiectate cu ocaziunea iubileului, abia putu dormi 2—3 ciazuri după convenirea socială de Duminecă seara, 23 Februarie, redactorul prim al „Zastavei”, Dr. Gavrilă, trebuia să plece luni, 24 Martie pe la 4 ore dimineața, cu tren accelerat la Seghedin, unde la orele 9 înainte de amiază din aceeași zi se deschidea pertractarea în procesul de presă pornit contra ziarului seu pentru articolul: „Insemnătatea congresului naționalităților”. Procesul, precum știm, s'a sfârșit cu condamnarea autorului la 1 an temniță de stat și 500 florini amendă.

Acusatul autor, Vladislav Stankov, înaintase petiția, prin apărătorul seu, Dr. Adamovici, cerând amânarea procesului pe 30 de zile, deoarece, fiind învătățor la Szabadka, nu căpătase încă permisiunea dela autoritatea școlară pentru concediu necesar pentru proces și nu putu găsi înlocuitor. Tribunalul n'a admis nici cererea acusatului, nici n'a învătățit apărarea avocatului suspenșit, ci a condamnat pe Vladislav Stankov în contumacia; pe urmă însă s'a răzgândit onor. tribunal, declarând, că sentința nu se poate executa și hotărând o nouă pertractare a procesului. Termenul ei însă n'a fost defisit.

Cu ocaziunea iubileului Mileției s'a produs și pentru raporturile între Sârbi și Croați un fapt înbucurător. Se știe ce expresie urtă își găsiseră aceste raporturi în Octomvrie anul trecut, pe timpul turburărilor din Zagreb, când studenții croați arseră nu numai steagul unguresc, dar înscenaseră și demonstrații anti-sârbești: rupând steagul național sârbesc de pe casa națională a Sârbilor, spargând ferestrele aici și la biserică sârbească și încă altele multe. În urma acestor demonstrații, raporturile între Sârbi și Croați deveniseră și mai încordate, cel puțin între tinerime și elemente, care nu-și dau seamă de intrigile maghiare și de modul cum se pot folosi guvernele de vrajbă pentru a afla focul spre paguba fraților învătăți. Dar elementele mature din ambele părți îndată atunci deplăngeau sincer demonstrațiile anti-sârbești, ba s'a găsit chiar un deputat de frunte croat, din Fiume, Dr. Barcici, care în discuția bugetară din dieta croată ce urmă nu mult după demonstrații, a condamnat în mod cât se poate mai categoric purtarea studenților croați față cu Sârbii și a făcut un apel calduros în sensul iubirii reciproce și sparginării laolaltă contra dușmanului comun.

Se vede, că studențimea croată a meditat serios asupra celor zise de deputatul Barcici, căci la sârbirea iubileului Mileției, arangiată de către tinerimea studențească și meseriașii din Zagreb (Agram), au venit, nepoftiți, din propriul imbold, și vre-o 30 studenți croați. Sosiți, așa zis prin surprindere, neașteptați, au fost primiți cu însoflete nemăsurate, cu lacrimi în ochi; studenții sârbi au cântat imnul național croat; ear' Croații, înainte încă de a se așeza la mese, imnul național sârbesc. Petrecând în neconținute manifestări de frățescă înțelegere și iubire, spre a sigila împăcarea, toți cei de față au trimis telegramă de felicitare deputatului Dr. Barcici, un bătrân de vre-o 67 de ani.

Abia se sfârșiseră zilele de bucurie și de avent național, și începând din nou zile grele pentru Sârbi. Cetitorii știu, ce demon rău, ce năpaste zace pe spatele poporului sârbesc în persoana vestitului călugăr-egumen din mănăstirea Meșici Emilian Radici; am scris în articlul nostru publicați despre stările sârbești în Noemvrie anul trecut, că această unealtă târtoare și mârșavă în mâinile lui Bánffy a fost desbrăcat de către sinodul arhieresc sârb de dignitatea lui, fiindcă într'un memorandum adresat Maiestății Sale a insultat întreg sinodul. Acesta în loc de a-l alege de episcop l'a tras la răspundere pentru vătămarea canoanelor.

Amicii lui Radici au denunțat Monarhul întreg episcopatul sârbesc ca inamic patriei și dinastiei și au propus, să fie pensionați episcopii, ear' Maiestatea Sa în conțelegere cu Bánffy se numească alt cor episcopesc, în fruntea căruia se stee Dr. Radici. Denunțarea aceasta însă nu s'a luat în considerare. Murind în Decembrie 1895 episcopul din Verșet, amicii lui Radici au atras atențiunea ministrului Bánffy la aceea, că în sensul unui declaratoriu din 1779 dreptul de a denumi pe administratorul dieceei vacante compete Monarhului și organelor lui executive, adică guvernului maghiar, ear' nu patriarhului sârbesc. Bánffy s'a și grăbit a avisa pe patriarhul Brancovici, că guvernul va denumi administrator la Verșet. Brancovici a alergat la Pesta și pe baza dreptului canonic și a praxeii a dovedit lui Bánffy, că dreptul, ce și-l arogă el, compete patriarhilor; de aceea și convocase sinodul arhieresc pe ziua

de 8 Martie, spre a alege pe titularul dieceei din Verșet, încunștinând pe Bánffy despre convocare și rugându-l să expereze învoirea Monarhului. Bánffy însă nu numai că a răspuns în mod negativ la cererea lui Brancovici, dar i-a dat încă a ști, că guvernul își arogă dreptul de a numi administratorul dieceei și astfel a crea un precedent afară din cale de pericol în direcțiunea călcării în picioare a autonomiei bisericii sârbești.

Pe această cale criminală voeste Bánffy să pună la cale ear' pe Radici, spre a delătura prin el pe Brancovici. Că un astfel de amestec și încă cu ajutorul unor așa de trădători cum e Radici ar însemna nimicirea totală a autonomiei bisericii-sârbești, foarte lesne de priceput.

Pentru cazul de nereușită pe această cale, Bánffy are de-a gata un alt plan ingenios, despre care vom vorbi în articolul viitor.

Dosarul Manifestului.

Înainte de a continua cu publicarea actelor referitoare la „Manifest” trebuie să facem o observație în procesul verbal, publicat la locul prim al acestei serii.

Când dl Dr. Rațiu a fost ascultat la căpitanul de poliție între altele a declarat, că nu recunoaște legalitatea ordinațiunii lui Hieronymi, prin care a disolvat partidul național. Căpitanul poliției îngrozit oareș-cum a refuzat a lua această declarațiune la protocol.

Referitor la actul următor observăm, că este făcut de dl avocat Dr. Amos Frâncu și că trecând peste introducerea, noi publicăm numai motivele recursului.

2. Recursul dlui Dr. I. Rațiu.

Spectabilele vice-comite!

I. După-ce și factorii puterii executive sunt îndatorați, ca atunci când ei îndeplinesc o funcțiune de judecatori să exerciteze o critică independentă asupra validității ordinațiunilor ministeriale și să-și cerceteze dreptul de competență, abstrăgând deocamdată dela faptul, pe care îl vom clarifica, mai în jos, că această principile constituțiunii parlamentare instituite în această țeară și dispozițiile legii electorale eschid oprirea constituției și activității vre-unui partid politic — în cazul acesta, faptul, că autoritatea polițienească m' trage în cercetare penală, ca pe autorul și publicatorul unui produs de presă, a Manifestului, învalvă în sine nu numai violarea flagrantă a libertății de presă, dar totodată și o trecere peste cerul de competență, ceea-ce calcă dispozițiile pozitive ale legii, din care cauză protestând în contra acestui fapt, nimicirea întregii proceduri devine inevitabilă.

Fiind libertatea de presă recunoscută prin lege fundamentală, ca una dintre libertățile comune, garanția acestei libertăți e depusă în instituțiunea tribunalelor de presă, ear' atribuțiunile acestora nu și-le poate aroga nici o autoritate polițienească, fiind aceasta în contra constituției, în contra literei și spiritului legii.

Prin urmare atunci, când §§-ii 39 și 40 din art. de lege XXXVII. din 1880 enunță pozitiv, că „referitor la delictele comise prin presă rămâne neatinsă competența tribunalelor de presă și a curților cu jurați” ori cu câtă latitudine s'ar aplica legile, un lucru rămâne sigur, anume: pentru un articol publicat într'un ziar, și de atare natură e și Manifestul urmărît deja sub pretext de transgresiune din partea autorității polițienești, nime nu are drept de acuză, decât procurorul de presă și nime nu are și nu poate avea, fără suspendarea libertății de presă, drept de a judeca, decât tribunalele de presă.

Cei-ce abuzează de teorema dreptului imperativ al statului (*állami szűkségjog* — după principiu: *Salus rei publicae suprema lex esto*), dușmanii libertății pot, ce-i drept, provoca suspendarea libertății de presă, fiind ei în posesiunea puterii, dar câtă vreme libertatea de presă, ca o instituțiune cardinală a constituțiunii constituie un bun comun al cetățenilor garantat și prin competența juriilor, — autoritățile polițienești sunt incompetente a urmări produsele de presă și pe autorii lor și de aceea nimicirea sentenței protestate e cea mai elementară recerință a fidelității către constituțiune, pentru-că libertatea constituțională constituie comoara comună a tuturor cetățenilor.

Principiul acesta, într'un stat de drept, care privește între instituțiunile sale și libertatea de presă, nici nu ar trebui să se mai discute, ba nici chiar competența tribunalelor nu se poate atinge nici chiar în această parte a țării, care cu desconsiderarea egalității de drept e ținută sub dominația patentei absolutiste dela 1853, care a fost adusă într'un timp când era stare da asediu, de o parte pentru-că §-ul 62 al codului penal țării și acele produse de presă, cari nu se pot pune la responsabilitatea subiectivă le subtrage din competența puterii executive și le transpune

în competența tribunalelor, de altă parte pentru-că competența exclusivă a judecătorilor cercuale e susținută și în casuri de transgresiune circumscrisă în patent, anume prin ordinațiunea ministerială nr. 1493 din 1871, care interpretează §-ul 42 al patentului, precum și prin praxă.

După-ce prin urmare e evident de o parte, că delictele comise prin presă sunt în mod taxativ numărate prin lege ear' transgresiunile prin patent legal, între cari însă existența și activitatea partidului național român nu e și nu poate fi enumerată — și faptele acestea dispuse în competența judecătorilor, după-ce sine lege nulla poena; după-ce nime nu-i iertat să se subtras dela judecătoria sau competent și astfel puterea executivă nici nu poate crea noue delict de presă nici nu-și poate vindica șieși atribuțiunile jurisdicțiunii violând constituțiunea și legea: sentența gravaminoasă în lipsă totală de competență trebuie nimicită, pentru-că dreptul de a judeca, că oare cuprinsul produselor de presă e punibil sau ba nu aparține puterii executive sau factorilor polițienești, fiindcă în cas contrar două dintre drepturile cele mai cardinale ale libertății de presă: dreptul de a spune adevărul și dreptul discuțiunii și al criticii libere ar deveni pendente de bunul plac al guvernelor, cari în totdeauna sunt aplicate spre arbitru domniei de partid.

Aceasta ar fi egal cu subminarea libertății de presă. Opiniunea aceasta o ilustrează foarte bine Dr. Frey, cu următoarele cuvinte:

„Ohne Pressefreiheit gibt es in einem Staate keine bürgerliche Freiheit, denn wenn die Behörden nicht dürfen in der Presse geisseilt und an den Pranger der öffentlichen Meinung gestellt werden, ja dann können die Behörden machen, was sie wollen, und stehen wir in Verhältnissen, wie sie in Russland und in Türkei unseligen Angedenkens existieren“.

(Fără de libertatea presei nu există nici o libertate cetățenească în stat, pentru-că dacă autoritățile nu pot fi obicnuite și puse înaintea barei judecătorești a opiniunii publice, atunci ele pot face ce le place, și ajungem în stările, cari există în Rusia și Turcia de nenorocită amintire).

Cu toate acestea autoritatea polițienească de prima instanță provocându-se la ordinațiunea ministerială de sub nr. 321—1894, în care partidul național român în contra §-lui 104 din legea electorală e calificat de reuniune și ca atare îi oprește activitatea până-ce statutele vor fi aprobate de guvern, — în articolul de ziar intitulat Manifest, tocmai pentru cuprinsul seu, care numai ca produs de presă poate fi urmărit prin judecătoria, crede a subversa o transgresiune, anume, cea circumscrisă în ordinațiunea ministrului de interne nr. 1488 din 1894 și îl urmărește în cercul seu de competență, deși chiar nici guvernul nu e îndreptățit a exercita nici un fel de jurisdicțiune asupra produselor de presă, afară de dreptul de a ridica acuză care-i compete ministrului de justiție, și deși însași această ordinațiune, cuprinsul respective publicarea produselor de presă nu le ia pentru-că nu le poate lua sub sancțiunea sa.

Din toate acestea e evident, că nici în general, nici în cazul acesta special, autoritatea de prima instanță nu e competentă la astfel de procedură, și prin urmare aceea e nulă și trebuie nulificată. (Va urma.)

Din parlamentul maghiar.

Sedința din 17 l. c.

Înainte de a trece la continuarea debaterii asupra legii despre regenerarea viilor ministrul-president Bánffy prezintă un proiect de lege privitor la monumentele și institutiunile ce au a fi ridicate din incidentul sârbării millenare.

Bánffy ține totodată a accentua, că aci nu este vorba de inarticularea însemnătății anului millenar dela ocupațiunea țării ci numai de acoperirea cheltuielilor pentru monumentele proiectate. Suma totală cerută pentru aceste monumente este de 4,850.000 fl. și anume: un monument în Budapesta în amintirea trecutului istoric al națiunii maghiare 802.640 fl., 7 monumente în 7 puncte ale țării (dintre cari unul pe Tâmpa la Brașov) 350.000 fl., un monument al Sfântului Ștefan în Budapesta 300.000 fl., înființarea unui muzeu de belle-arte 3.200.000 fl., pentru 400 de școale populare nouă, ce s'au ridicat treptat, se mai cere un credit de 198.000 fl. (alte 275.000 fl. în acest scop s'au votat mai înainte).

După-ce proiectul prezentat se extradă comisiei financiare, se continuă discuția asupra legii de filoxeră.

Eötvös Károly se bucură că atențiunea parlamentului este îndreptată odată și asupra bieluiului popor. Primește ce e bun, respinge însă tot ce e rău și excepționează îndeosebi partea financiară a proiectului. Face la sfârșit o propunere, în care cere acceptarea

principiului fundamental: al regenerării viilor devastate de filoxeră, prin ajutorul statului dar' propune respingerea din motive generale politice și financiare a celor părți din proiect, în care se contemplează ajutorul băncilor de credit prin intermedierea statului. Aceste părți se fie înapoiate comisiei de agricultură și de finance pentru luarea dispozițiunilor indigitate de singuratăci anterioritori.

După acestea presidentul încheie discuția generală și dă cuvântul de încheiere referentului. Mai vorbește și primul propunător baronul Andreanszky, care își motivează propunerea cu aceea, că voeste să împedice ca poporul să fie încărcat de datorii. În se-dința proximă posibil că se va vota asupra proiectului.

Din România.

(Chestiunea macedonească în cameră). Dl N. Fleva a adresat guvernului următoarea interpelare:

„Am onoare a interpela pe dl președinte al consiliului și ministru de externe, cât și pe domnul ministru de instrucțiune și culte asupra stării critice și anormale în care se găsesc școalele noastre din Macedonia și reprezentarea țării la Bitolia;

a) care sunt cauzele care au făcut să se ordone consulului român din Bitolia a pleca în 24 de ore cu arhivă cu tot, ca să fie reținut aci de patru luni în dauna intereselor ce avea să protejeze acolo?

b) care sunt cauzele care au făcut pe domnul ministru de externe să propună suspendarea reprezentațiunii noastre la Bitolia prin desființarea consulatului de abia înființat acolo?

c) care sunt cauzele care au făcut pe guvern să schimbe starea de lucruri creată la 1895 în privința școalelor din Macedonia și să lase la discreția unei singure persoane toată acțiunea noastră culturală și manipularea fondurilor destinate pentru aceasta.

În fața tuturor acestora întreb:

Ce măsuri a luat sau crede a lua guvernul pentru a remedia la nenorocita stare de lucruri ce există astăzi?

La această interpelare s'a alăturat și deputatul N. Ceaur-Aslan.

(Plecarea eforilor Macedoneni). Sâmbătă seara, la orele 5 și 50 au plecat din București pentru a se duce în Macedonia domniile Dr. Cristovici și Filip Apostolescu. La gară erau vre-o 400 de persoane, venite ca să salute pe Eforii Macedoneni. Dintre deputați se aflau domniile N. Fleva, C. T. Grigorescu, N. Ceaur-Aslan, Arion G. Dobrescu, Școrțeanu, Morțun, Școrțescu, Apostol, G. Ștefănescu, C. Gârleșteanu, domniile senatori V. A. Urechiă, president al societății macedonene și Brabeșteanu.

Venise de asemenea doamnele C. Fleva, M. Săulescu, etc.

La plecarea trenului lumea a izbucnit în strigăte de: Trăească Macedonia! Trăească România! Trăească presa!

Domniile Cristovici și Apostolescu erau îngrijiați să nu fie arestați când vor ajunge la granița turcească.

(Chestiunea națională în parlament). Dl deputat I. C. Grădișteanu va adresa săptămâna viitoare o interpelare guvernului în chestiunea națională.

La această interpelare se vor asocia mai mulți deputați.

ECHOURI.

Cetatea-de-baltă, la 17 Martie 1896.

Domnule Aurel C. Popovici! te-ai expulsat, și noi de pe la sate, așa credem, că însuși Dumnezeu a dispus si a ajutat ca să te expulzezi, pentru-că fiind vas ales al evanghelului nostru, acelor de pe aici, te-a așezat acolo sentinelă trează și curată, ca să împedeci înspre acea parte invasiunea ghiaurilor, cari cu propus tare dau a cutropi viața noastră națională.

Îți votăm laudă, brav Române, pentru-că acei 4, 5 și mai mulți nu te-au putut încovali ci singur singurel, cu bravură de adevărat fiu al mamei Roma, ai susținut lupta contra multora și ai învins!

Onoare ție, brav Române, că singur singurel ai știut a te feri de cursa acelor mulți și nu ai lăsat a fi prins în arcanul lor diavole!

Onoare ție, brav Române, că singur singurel pentru poporul despre care totdeauna ai dat dovezi cât îi iubesti, ai luptat și lupți luptă dreaptă alături cu capul, și cu încredința în ajutorul lui Dumnezeu ai învins pe cei purtați de egoismul spurcat, de interesele mârșave banale, cari pentru de acestea intenționau nimicirea dresului vieții noastre naționale i-ai demascat și trântit în pozițiunea, la valoarea ce o merită, că adică, acum sunt

greață și urgia nu numai acestora, pe cari au încercat a ne vinde — spre chinuri — dușmanilor ca pe o „paria indiană”, ca pe niște elofi lipsiți de ori-ce drepturi și aspirațiuni la viața noastră națională, ci credem, că și a tuturor Românilor de bun simțiment de pe întreg rotogolul pământului, — votându-ți onoare, stimă, laudă și deplină încredere, — te rugăm, continuă și pe mai departe, că cu purtarea ta i-ai așezat o pagină crasă cu litere de aur neștergibile în cartea vieții neamului nostru, și în inimile noastre ești acceptat între cei mai iubii ai noștri, deci felicitându-te îți urăm viață îndelungată, cu sănătate, tărie și putere; înainte dar' cu Dumnezeu.

Slavici, Slavici! Ce mai vrea Slavici? El cu cartea sa „Die Rumänen” prin pledoarele în „Miileniul I, II și III.”, prin broșura sa „Tribuna” și „Tribuniști” și prin toată activitatea sa de dincoace și de dincolo — pentru noi — a documentat, că e adevărat „Slavici”, și unde ai mai putut afla — nici chiar doară în țeara de sub pământ — un Român (prost), care să mai asculte de el, să-l urmeze și să i-se încreadă, — că doar numele de Român, nume mare și scump, nu-i iertat să-l pângărească — înșușindu-și-l, și încă chiar un „Slavici” ori și altul de pânura lui, — dee-ne nouă pace, că înaintea noastră este întunecata de păcate și fărâdelegi, înaintea noastră, cari am cetit broșurile lui și scriptele lui, este o noapte teribilă, viscoloașă.

El e Slavici, Sclavics să rămână, de pe la noi a luat frunza în buze, deci să-și vază pe acolo de neamul și sângele lui, de Slavi.

Mai nainte am dat cu socoteala, dar' acum sântem luminați, cunoaștem acum deplin sorginea fatalului protest al lui Lucaciu și învinuirea aceluia trântite Drului Ioan Rațiu, că adică din Noev. a. tr. acela n'a procedat corect, a lucrat după propriul arbitriu, în politica națională a trecut marginile demarcate de partidul național — toate învinovățiri cu nedreptul și păcătoase, reuțăcioase.

Părinte Lucaciu! Avem răbdare și așteptare, dar' puțină, deci dacă ești curat, rupe tăcerea, arată abuzul, necorescitența și scălcarea în afacerile politice noastre române, a presidentului comitetului național, că doară poporul pentru care cei vrednici luptă cu abnegațiune, fiind gata a-și sacrifica chiar și viața, sântem competenți a cunoaște pe cei-ce tâlhăresc asupra noastră; redă-ne liniștea inimii, căci — până atunci — altcum vom fi siliți ca cele cuprinse în scrisoarea-ți învinovățitoare față de persoana Drului Ioan Rațiu, fiind competenți, i-ți le vom reflecta în ochi, te vom ține și număra tatre sateliții modernului „Efaltes” E Brote.

Deci încă odată și mai pe urmă te rugăm, că dacă ești curat, dă, nu lăsa ca cu blăstămuri și cu dispreț să te smulgem și să te alungăm jdin internul inimii noastre, pe tine, pe care te-am ținut unul dintre trimișii providenței divine spre a împleti mărghăritarele cele mai prețuite în cununa vieții noastre naționale, și sub conducerea ta am fi trecut prin foc și prin apă, și acum cu blăstămuri se te părăsim!

Dacă ești curat, „că curăți sânteti, dar' nu toți” — nu lăsa, că noi așteptăm.

Andrieu Molnariu,
alegător român.

Epistolă deschisă către Dr. Vasile Lucaciu.

— Această scrisoare, a cărei publicare ni-se cere cu insistență, ne vine dela un cleric român. —

Venerabile Părinte!

Sguditor ne-au atins „desvôlirile” neașteptate ale domnului Popovici. privitor la „trădarea și trădătorii cauzei naționale”. Ne bucurăm însă că s'a făcut lumină, că a căzut vîlul și că acum ne cunoaștem oamenii.

Pe d-ta, Venerabile Părinte! trebuie să te fi atins și mai tare aceste „desvôliri”, pentru-că ești interesat personal — ele arată elica lni Brote de trădătoare de neam și acestei elice și d-ta îi aparțineai, poate din neștiință.

Trebuie, că și d-ta aveai cunoștință de popularitatea cea mare, de care te bucurai înaintea întreg neamului românesc.

Am început a te iubi de când ai pășit pe terenul politic, iubirea noastră a crescut până la admirație la procesul „Memorandului”, când ai primit cu nepăsare de erou grava sentență de 5 ani.

„Popa Lucaciu” idealul poporului era! Așa te-a iubit poporul, Părinte, încât dacă te-ai fi pus în fruntea lui și ai fi zis să sârim în foc, în foc sâriam și viața ni-am fi jertfit-o alături cu d-ta. — Simțimintele noastre de dragoste fără hotar te-au urmărit la temnișă și suferim alături cu d-ta durerile închisorii, ear' când din grația Împăratului ai fost eliberați toți martirii, bucuria noastră era de nedescris. — Nu exagerez când susțin, că d-ta erai cel mai popular dintre toți membrii comitetului nostru național.

Nr. 332-1896.

[1081] 1-3

Concurs.

Postul de notar comunal din Săcădate, devenit vacant prin pensionare, este de ocupat.

Relațiuni:

1. Salar 400 fl.
2. Local liber pentru oficiu (o odaie, antișambă) și rețut de cuartir 25 fl.
3. Pentru iluminare și a cancelariei 10 fl.
4. Diata 80 cr.
5. Pentru supravegherea administrației din comuna mică Glâmbocă 50 fl., salar 20 fl., pașal de călătorit 10 fl., pașal de diata 80 cr.
6. Venitele stabilite pe baza statutelor pentru lucrările private.

Petițiunile înscrise cu document despre posesiunea limbilor și scrise cu mâna proprie sunt a se așterne la subsemnatul oficiu până la 29 I. c. la 12 ore la amiază.

Nocrichiu, în 16 Martie 1896.

Bedeus,
pretor-suprem.

„Institut Tipografic“ în Sibiu.

A eșit de sub tipar:

Însoțirile de credit

împreună cu

însoțiri de consum, de vânzare, de vițieri, de lăptări etc. și instrucțiunile trebuincioase.

Îndreptare practică

pentru

înființarea și conducerea de astfel de însoțiri

de

F. W. RAIFFEISEN.

Edițiunea a V-a.

Traducere autorizată de

Dr. Aurel Brote,

directorul băncii gen. de asigurare m. „Transilvania“.

EDITURA

„Reuniunii rom. de agricultură din comitatul Sibiului“.
(280 pagini mari).

Cartea costă 80 cr. (cu porto postal 90 cr., recomandată 1 fl.) și se poate cumpăra dela

Institutul Tipografic în Sibiu.

Institutul Tipografic în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

1. **Pădureanca.** Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu preț redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. **Fata Stolerului** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. **Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. **Piporuș Pătru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. **Păcală și tândală.** Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. **Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. **Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. **Colăcișul.** Obiceiurile țărănilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. **Floca a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. **Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
11. **Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. **Îndărălnicul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. **Blăstăm de mamă.** Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. **Bunica de Bojena Nămeovă,** tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarník. Un exemplar cu preț redus dela 1 fl. sau 3 lei la 80 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. **Vlad și Catrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. **Din bătrâni.** Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. **Pe pământul Turcului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. **Căldărușa cu trei picioare.** Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. **Cenușotoa.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. **Un pețitor îndărătnic.** Novela de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. **Prietenul meu Văntură-Teară.** Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. **Scăpărătoarea.** Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. **Fata Craiului din oetini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. **Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. **Draga mamă!** Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
26. **Taina unei vieți.** De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. **Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. **Păcală în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. **Sgârșitul.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. **Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. **Muscii-împărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. **Dina-împărăteasă și peana e aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. **Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. **Spice de aur.** Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. **Un idil în Roșeni.** Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. **Baba iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. **Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. **Dina mărăgărelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. **O partidă în patru.** De Antonio Ghislaunsoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. **Fosacul bun de inimă.** Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradusă de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. **Croitorul și cei trei feciori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 16 cr. sau 30 bani.
43. **Mica Fădăță.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. **Rusalina pécourarul.** Poveste de Nicolae Trimbișoia. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
45. **Roma invinsă.** Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiale. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. **Clara Milioi.** Novela de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Enea Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vânzătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Banca generală de asigurare mutuală „TRANSILVANIA“.**A XXVII-a adunare generală ordinară**

va avea loc Duminecă în 12 Aprilie n. a. c. la 3 ore după prânz în sala de ședințe a comunității orașenești (curtea sfatului, strada Măcelarilor nr. 2).

Obiecte de pertractare sunt:

1. Darea de seamă despre afacerile anului 1895.
2. Raportul comitetului de supraveghere.
3. Întregirea consiliului administrativ.
4. Propuneri incurse.
5. Sortire de obligațiuni ale fondului de întemeiere.

Sibiu, în 11 Martie 1896.

Direcțiunea.

[1101] 1-3

Diplomă de onoare.

Institut Tipografic în Sibiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI și BROȘURI

Placate

Comande din afară
se efectuează repede.**BILETE DE LOGODNĂ ȘI DE CUNUNIE**

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit
de cuverte, cerneală, recușite de scris,
ceară de pecetluit etc.

Bilete de vizită

după plac și cerere

Mare deposit
de hârtie de scris și concept, precum și hârtie fină
de epistole
cu plicuri în caseta.

EDITURA „TRIBUNEI“ ȘI A „FOII POPORULUI“.

Diferite cărți științifice și literare
Elegant legate sau broșurate.

Biblioteca populară a „Tribunei“

Dicționar
român-german și german-român.

Prețuri foarte moderate.

Strada Poplăcii Nr. 15.

Librărie românească în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.